

Πρ. Γ. Γεωργίου, Γεν. υπεύθυνος, 16-19 Απριλίου 1919
Εκ Παύλου Α. Παύλου Π. Α.

(Director)

Surinamensis
ibid. vol. 2
H. D. 1941
26 Jan 1941

κω στον δε παρήχατο ή ώρα και ή επίσημη αυτη δεν επερατωει, το πληθος ανησυχει περισσοτερον γνωριζον καλωσ πειον τας δεσπολικας ως μετεχειριζοντο συνήθως αι ιταλικαι αρχαι προς ματαιωσιν παντος διαθεματος, παντες γεγονότες, υποποιώντας να παρουσιάζη ότι και εις τα Δωδεκάνησα υπήρχεν και Έλληνες αν την υπαρχιν κακοπιστοι. ήρνευοντε παντοτε ή ημεροσθήτευν οι Έταλοι. Εύτυχως όμως την δεκάτην ώραν επερατώθη η άλλαιότες αυτη έπισκεψις και ο Μητροπολίτης κατελθών ήρξατο να ένδειχαι την κυανέλευκεν στολήν αυτού (ήν τώρκα άντικατέστησε διά στολής φερύσης τά χρώματα της ιταλικής σημαίας) φανερούσαν μετά πολλής βωηρητήτος τους άναμφισήτητους πόρους του πεινιου του και τών κύριον σκοπόν της έκτάκτου και πρωτοφανούς έκείνης συγκέντρωσεως έλεηλέρου του Έλληνικού πληθους της πρωτευούσης.

Αφού δε επερατώθη η συγκινητική αυτη τελετή ο Μητροπολίτης Απασταλως ακολουθούμενος υπό των επισήμων, του κλήρου και ενός άπειρου κόσμου συγκλονιζομένου ά π έ παλμούς υπερτάτης συγκινήσεως και έκδηλούντες την συνταράσσουσαν την έλληνικατάτην ψυχήν του, ένδικην συνάδην, διά δοκρούων, και μυστηριωδών παλμών, είντες εύθεποτε έγκυτλείψιν τελες υποδούλους Έταλιν καθ' όλην την μικράν περιέδον της δουλείας και είντες ύπηρξαν οι πνιόχουρι έκείνοι μοχλοι δι' άν έσειδη πάντως, κατέπεσε και δα καμπέση ένταλως παντός είδους ζυγος άσεν άν υπήρξεν εύτος έαρος και εξεντωτικές δια την Έλληνικήν Φυλήν, μετέβη εις τών Κυβερνώντων πληρώματα, από τού πλήθους μετάρυ του άρεϊου έπεκρινοντο για μέρικα άγγονα της ιταλικής χωροφυλακής ή έπειτα σκεπείας να διαλύση τό πληθος ως φαίνεται κατάν ημετεωμένη διαδήλωση π. ρέτξε πενυπήλεις ηκαρόι νερούς πεζούς και έφιππους εις όλας τας έδους περί το Νάου και του Οικηματος της Μητροπόλεως.

Περικτωθείσης της Ακολουθίας της Β' Αποστάσεως, ο Μητροπολίτης περιβέβλημένος την κυανέλευκεν στολήν, έξέρχεται της άρχιας Πύλης και έν μέση μυστηριώδους και εύγλωττου ταύτοχρόνως σιγής του συγκινητιμένου και συγκοκτωμένου μετά δουκελίας πλήθους, άνέρχεται επί του μητροπολιτικού βράνιου εκ του ύψους του άπείου ο Έρραρχης εύτος με τό πελιδνόν εκ συγκινήσεως πρόσωπέν του (τότε συνεχινείτο ή έρραχιντο τεύλαχιστον ότι συνεχινείτο από τά μεγάλα ένδικα ιδεώδη ο Απαστα-

λως, ενώ τώρκα) και με την κυανέλευκεν στολήν του έρχιντο εις τούς άκρυόντας Έλληνες ως άγγελος κατ'έας εκ του ύψους κυανέυ εύρανεύ ίνα κατ' έντολήν του Μεγάλου της Ελλάδος Θεού διασηνέωση εις άπαντα

Αποψις του λημένος της Ρόδου.

την άνδρωπέτητα ποία συνιστάματα και ποιοι έδένουν την έλληνικήν του πεινιου ψυχήν, ήτις εν μέσω των φοβερότερων πείσεων και συντριβών έπερούργησεν ένδοξοις έφορμένη πάντοτε άκτα σχέτως προς την ιδεώδη και πεδητήν ένδικήν άποκατάστασιν, Ολίγη λεπτα παρήλθεν και ο Μητροπολίτης έν μέσω της γενικής συγκινήσεως άπευθύνει προς τά έγκωνίως άνήλκοντα την στιγμήν ταύτην πνευματικά αύτου τίνικα τά έξής:

Αγαπητά τέκνα,

Κατά τό παρελθόν έτος και ρετίγιν ώρας κατάν στιγμήν ταύτην, ήχημην μεθ' ύμών τω έρραρχη Όω όπως πέμψη τήν κόσμω την ειρήνην και όπως άξιώσωμεν κατάν παρόν έτος τάν συνωρτάσμεν μετά των άλλων έλευθέρων αδελφών ήμών.

Ο καλός μας Θεός ήκουσε την εύχήν μας. Πολλοι αδελφοί μας έπιστρέφον, περιμέριμεν δε μετ' ολίγον και τους άλλους.

Τό τηλεόλον έπαισε τους άποισίους του μικρούς έξεχώρησε δε την θέσιν του εις την γραφίδα.

Τά μάλλον έξέχοντα πνεύματα της άθρωπότητος κώνηνται σημερον περί την πρασίην τράπεζαν και σισκέπτονται πώς να δημιουργήσωσι δια την άνθρωπότητα ειρήνην διοική, μέλον ήμεροτερον, φιανθρωποτερον.

Πρός τοιαύτας υπερόχους πολιτικές φυσιογνωμίας ή άνθρωπότης δεν έχει ή να άτενίξη μετά πλήρους έμπιστοσύνης και πεποιθήσεως.

Η φαινή διάδοσι του Αμερικανού Προέδρου διεχώσαν ήδη τας μεγάλας γραμμάς της ερήνης ταύτης.

Τί άλλο άνερωπόλησεν άπο πέντε αιώων ή Έλληνική Φυλή; Είμη την ένδικήν της άποκατάστασιν δια της συννώσεως των διαφόρων αύτης Τμημάτων εις έν όλον συμπαγές. Και όμως τέκνα μου ήγαπημένα, παρ' όλον τούτον τόνμοιον και ένισίον πόδον συμπάσης της

φυλής μας, εύρίσθαι Έλληνες λεγόμενοι, τών αριθμών 17, οίτινες έτέλμασαν τάν ηλαστογόρην τήν έλπίσιν ταύτην του ορθόδου Έλληνικού λαού της ρόδου.

Δεν είχεν άκόμη τελειώσει τας τελευταίας του λέξεις ο Μητροπολίτης και τό πλήθος, εα συνκλονιζόμενον πλέον, έκσπεί εις υφαινωλικές έκδηλώσεις του μεγάλου Έλληνικού και συναισθηματος εις τούτον τον άτι έν τετοριον της ώρας οι Έταλοι θάλοι τού Νάου, της ένδικής ταύτης κινδυνού, διότις δια μέσου λαλαλώων και τρικυμίας εύσθη τό αναπολείων εκ της καταστροφής Έλληνικόν Έθνος, να σείωνται από τους έκδηλούμενους Έλκινκόντους πόρους του πληθους και να άντηκώσι τό υπό ανδρών, γυναικών και παιδιών, πολλάκις επαναλαμθανόμενοι:

— Είμεθα Έλληνες και θέλομεν την Μάνα μας.

— Ζήτω ή Ελλάς.

— Ζήτω ή Ένωσις.

— Ζήτω τό Έλληνικόν Έθνος.

Τι συνέβαινε κατάν ήραν έκείνην ενόσ το Νάου της Μητροπόλεως είναι άδύνατον να περινοήται και εξιστορηθή. Είναι άνάγκη να τό φαντασθή και άσύνων εκ συγκινήσεως να άφήση την ψυχήν του να τό αισθανθή, διότι μόνον ή ψυχή μεταρροισιμένη είναι εις θέσιν να αισθανθή τό μέγεθος, τό ύψος και την δύναμιν τού πατριωτισμού και τού αισθήματος τού δούλου Έλκινκ, ότεν αύτος εύίσκη την ευκαιρίαν να έκδηλώση ειλικρινές ταύτα.

Ακολουθεί ο Μητροπολίτης έκκεκται εις την αύλήν έν μέσω των διαρκών ζητωκραυγών του πληθους, τό όποιον ακολουθεί τούτον έπιστρέφοντα εις την κατοικήν του.

Αυσταχώς όμως μόλις ο Μη-

«Δεν έχω καμμίαν άμφιβολίαν, ότι θα κατεργάζομεν ΠΑΝΗΡΗ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΝ νέκην κατάν τών δουλομεσών του κακού».

ΤΣΩΡΤΣΙΑ

των Φίλελευθέρων αύτών Κυριών. Τό πλήθος όμως άβουμένον προς τά όπισω υπό των έντίκων καταβνοφώνων δεν διαταίει να ζητωκραυγάση έντόνως ύπέρ της έννώσεως μετά της Ελλάδος, άποδεικνύον τοιούτοτρόπως όποιον ήσαν οι πόσοι του και κατάν πρόσωπον άκόμη των Έταλων, οίτινες δια των ύπογραφών 17 δημάρχων της Δωδεκανήσου πληρώθεν ή εξαπατηθέντων ένόμισην ότι έδικαιούντο να ίσχυρίζωνται ότι οι Δωδεκανήσιοι παθούσι τών ιταλικών ζυγών άντί της ένδικής των άποκατάσεως. Αλλ οι ζητωκραυγαι αύται έρεβζουσι περισσότερο τούς εύγενείς Έταλους, οίτινες επί κεφαλής έκοντες τον λοχαγόν Αράταν τρέμουντα από αγωνάκτιστον και μαζίαν προσπάθειαν να διαλύσωσι τά διαρκώς ζητωκραυγώντα πλήθη, τά όποια παρ' όλας τας άπειλάς και τας καταρώεις βράδεως άποσύρουνται εις τά ίδια δι' άτραπών και άδών άπομεικρυμένον άναγορευέσιος έντελής της διεόδου δια της οδού Μητροπόλεως.

Τοιαύτη δε υπήρξεν ή μαζία του λοχαγού κ. Αράτα, όστε δεν έδίστασε να ραπίρη σφοδρότατα έν παιδιον, τό όποιον ένυπιδόν του έξητωκραυγάς και αυτό ύπέρ της μεγάλης του Μητρος Ελλάδος. Τό παιδιον όμως τούτο, μόλις άπεμκρυνθήν ο λοχαγός κατάν δύο τρια βήματα, προσκλήθεν εις τινα τούκων της οδού, ήρχεσ μετά πείσματος να κτυπά τόν γρόνθον της μιάς κείρας επί της παλάμης της άλλης και να φωνάζη ταύτο χρόνως: Ζήτω ή Ελλάς. Ζήτω ή Ένωσις.

Μετά την διάλυσιν του πλήθους, έξηκολούθησε δι' άλλης της ήμέρας, αυστηροτέρα ή περιφρουρήσις της Συνωκίας Μητροπόλεως, έν ή μετά μεμβρίαν εις νέας δεκαετίαις της, Δημοσθένης λοζιζίδης όνομαζόμενος, τομήσας να παρσπήση εις τινα χωροφυλακή, ζυλοκοπούντα άντελάς έν μικράν πασίον, ότι δεν ήπρεπε να δερη έν τόσοον μικρόν πασίον, ώδηγήση εις την Διεύθυνσιν της Αστυνομίας, όπου εκρατήθη επί τέταρσας ο λοκλίκους ώρας και όπόθεν άπελύθη, άφού προηγουμένως έξυλοκοπήθη τόσοον άπανθώπως και αγρώς, ώστε να έκπύνοσι τά ούρα του, υπό του ίδιου λοχαγού Αράτα, αυστηρόν εις αύτόν έν τέλει, ότι δεν ήπρεπε να είπη τι περί του ζυλοκοπήματος, εις τούς νόμους και συνενείας του.